

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Gms Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LIQUIDACIÓ.

L'escena representa 'l despaig del President del Consell de Ministres. Al fondo y á plena llum, un retrato de D. Alfonso de Borbon: en un recó fosch, un quadro de la República mitj esborrat; en un altre recó encare més fosch que l' anterior, un retrato de D. Amadeo tot cubert de trenyinas.

Sobre l' escriptori del President hi ha unas estovalles. La taula está parada. Al mitj lo gall. Molts plats ab lleminaduras; caixas de turróns en abundancia y una gran colecció de vins generosos.

En Sagasta ab lo tupé mes tiesso que la cresta de un gall d' indi quan s' estarrufa, está á punt de atacar las municions de boca que t' preparadas.

SAGASTA.—¡Aixó es una deliciá! Are m' explico perque en Cánovas s' hi arrapava d' aquella manera... Tira peixet! També m' hi arraparé jo... Bah, bah... Posém lastre al ventrell, que tot lo demés... son petardos.

(Menja y béu. Los criats no fan més que mudar plats y omplirli la copa. La funció dura prop de un' hora, durant la qual no diu una sola paraula. Quan se dona per satisfet ha d' enretirar la cadira, perque ab lo ventre toca a la taula.)

—Are que vingan á remoure 'm. Home tip, home de pés. Ni ab una grúa son capassos d' alsarme. (Tracta d' alsarse y torna á caure segut á la poltrona.)

—¡Cóm dimontri m' han de treure, si ni jo mateix me puch moure!... Si are 'm venia la deria de dimitir, no podria.

Se l' hi enterboleix la vista, inclina 'l cap y deixa caure las mans.

Tot d' un plegat la figura del quadro de la República s' anima y pren cos; baixa del quadro, volant suauement com Miss Zæo: s' adelanta majestuosa, descarrega un paper que dú á las mans y pega un gran cop á la taula, fent ressonar tots los plats y totas las copas.

SAGASTA. Esparverat! ¿Qu' es aixó?...

¿Qui hi há aquí?... ¿Qué vol vosté?

ELLA.—¿No 'm coneixes?

SAGASTA.—¡Ay vatúa 'l ret de la Sila!... Tú ets aque-lla de l' any setanta quatre... Jo 'm creya que ja erats morta y enterrada.

ELLA.—Soch aquella de sempre: soch inmortal.

SAGASTA.—Bé ¿Y qué tenim de nou?

ELLA. (Entregantli 'l paper) —Té, repassa aquest do-cument.

SAGASTA.—¿La décima?... Has fet tart minyona... Are

l' amo no hi es... Portém dol... No estem pas per dé-cimas.

ELLA.—Repasa aquest document, repeteixo, y ve-yas si la téva firma val encara alguna cosa.

SAGASTA.—¿La mèva firma?... ¿Y qu' es aixó?

ELLA.—(Llegint) «Pagaré á la orden de la Opinion pública, á los tres meses de ocupar el poder, la derogacion de la ley de imprenta, la ampliacion del sufra-gio, el restablecimiento del Jurado y del Matrimonio Civil»... Y una llista mes de valors... «Todo en buena moneda de oro acuñada en 1869»... Ja véus, en mo-neda legitima y gloriosa...

SAGASTA.—Pero aquest pagaré no es t'eu: tú no ets l' Opinió pública.

ELLA.—Ella me l' ha endossat, y l' endòs está en re-gla: mira 'l.

SAGASTA.—Vaya unas horas de venir... Torna un' al-tre dia... Are no estich per negocis.

ELLA.—Ja fá d'eu mesos que no estás per negocis; pero 'l pagaré ha vensut, y una de dos: ó 's paga ó 's protesta.

(En Sagasta s' escabella 'l tupé.—Pausa.)

SAGASTA.—¿Y si no 'l pago?

ELLA.—Lo duré al tribunal de la conciencia públi-ca... Y que no hi faré cap embut.

SAGASTA.—Tú sempre la mateixa...

ELLA.—Y tú sempre 'l mateix.

SAGASTA.—Tú, sempre ab aquestas impaciencias...

ELLA.—Tú, sempre ab aquestas informalitats.

SAGASTA.—Pero ¿qué no véus, insensata, que d' aixó que estás fent, qui n' anirà gras al cap de vall será en Cánovas?

ELLA.—¿Y 'n tinch la culpa jo, que al cap de vall re-claro un deute legitim, ó bé tú que 't uegas á satis-ferlo, sense rahó ni motiu?

SAGASTA.—Ja 't veig venir, minyona. Tú vols que jo, que soch monárquich—perque jo soch monárquich—t' obri 'l camí fins á l' ante-sala, y que arribant á l' an-te-sala t' obri de bat á bat la porta del poder perque tú 'm tiris per la finestra. ¿No es aixó?

ELLA.—No, jo no vull més camí que 'l de la lley, del dret, de la justicia... y de la formalitat. Ab aquestes ele-ments arribarém fins ahont podrém... y allá hont no poguem farém alto. ¿Té demano, per ventura alguna cosa que no me la deguis?

SAGASTA.—¡Friolerat!... La llibertat d' imprenta...

ELLA.—Sí, aquella llibertat per la qual tú suspira-vas, quan los téus periodistas se cargolavan d' ira sota las garras dels fiscals de 'n Cánovas.

SAGASTA.—Lo Sufragi universal...

ELLA.—Sí, aquell dret electoral que tú volias conce-dir á tots los espanyols, quan lo cens dels conservaders te donava ab prou feynas la limosna de un parell de dotzenas de districtes...

SAGASTA.—Lo Jurat... lo Matrimoni civil...

ELLA.—Sí, aquella justicia popular tant ponderada per tú, y aquella institució civil per tú tant alabada, quan vevas que las sotanas ennegrian l' horisont ab la seva sombra.

SAGASTA.—No retreguis recorts...

ELLA.—¿Te mortifican per ventura?

SAGASTA.—No, ja sabs tú, que si de mi dependís...

ELLA.—¿No depén de tú? ¿Vols ferme creure á mi qu' ets un pollastre que dú ligat á la pota un sabatot, que no 't deixa caminar? ¿Ahont es aquest sabatot? Veyam...

SAGASTA.—Los centralistas... Ells me traban, me mortifican, no 'm deixan moure ab llibertat... ¡Oh, si 'ls vejesses d' apropl! Cada vegada que tinch un bon pensament, cada vegada que concebeixo un bon pro-jecte, s' alsan y 's rebelan y amenassan... Cregas que no 'm deixan viure.

ELLA.—¿Tenen ells més forsa que tú? Donchs que manin á la seva manera y baix la seva responsabilitat. ¿Téns tú més forsa qu' ells? Donchs mana tú, y en paus. La fusió no pot durar.

SAGASTA.—Es que sense la mèva intermediació en-care aniriam més malament.

ELLA.—¡Més malament! Imposible. Are no fas res y 't desacreditas. Al ménos llavors salvarias lo crédito.

SAGASTA.—Ets implacable ab los téus racionis.

ELLA.—Soch justa... y tinch un pagaré á cobrar. ¿Pagas ó no pagas?

SAGASTA.—Ho haig de consultar ab lo cuixi... Ja veu-rém... Are acabo de dinar... y ¿sabs?... en aquests mo-ments...

(En Sagasta 's torna de mil colors y no sab com sor-tirse del compromís)

ELLA.—¿Vols que tinga encare una mica més de pa-ciencia? La tindré, que hi há més dias que llanjonissas. Pero ¡ay de tú, 'l dia qu' esquinis aquest pagaré y haja de tirarte 'ls trossos per la caral!

En Sagasta 's desperta sobresaltat.

L' aparició d' Ella havia sigut un somni de la nit de Nadal.

Pero, D. Práxedes si 'm vol creure á mi, no s' en refihi, que en aquest mon hi ha somnis que 's cum-pleixen.

P. K.

LA FELICITACIÓ.

D'eu la quart, senyora Fusió. M' ale-graria molt de que passés unas fe-lissas Pasquas, en companyia de totas aquellas personas que, si no de molt bona gana seihen al costat de vosté, hi están una mica més de gust avuy que 's tracta d' omplirse 'l ventre de turro.

Avuy, per primera vegada, tinch la satisfacció de poguerla contemplar menjantse 'l gall... de Nadal, (ara anava á dir los galls nacionals,) en la provenida taula del presupuesto.

Potser vosté s' estranyará de que jo, que ben mirat pago 'l gall, felicití á vosté que 'l menja, sent aixís que lo més natural es que 'l pagano digui pestes d' aquell que á espensas sevas se atipa.

De pestes, si vol que l' hi siga franch ja 'n dich més de lo que vosté 's peasa; pero com que jo estich acos-tumat, com á bon espanyol, á dirne de tots los go-

berns, perque tots son bastant dolentots; y, per altra part, sempre hi ha hagut qui se 'ns ha cruspit lo nostre gall, més m' estimo que se 'l menjí voste qu' un altre; per exemple, en Cánovas.

¡Quina pessa era, y encara déu continuar sent, lo tal malaguenyó!

Sis anys mortals va estarse passejant sobre las nostras costellas; sis anys se 'ns va menjar lo gall de Nadal, y sempre, quan aquesta diada arribava, lo veyam afamat del mateix modo, sense esperansas de que passat lo fartori se 'l hi calmes l' afany de atrotinar-nos a dreta y esquerra.

Véu, ab voste ja es una altre cosa.

Fa prop et d' onze mesos que 's cuyda d' aquest afortunat país, y encara no 'ns ha donat cap dels disgustos que 'l senyor Cánovas nos propinava cada onze dias, quan no cada onze horas.

Es veritat que de cassussa 'n trajina tanta com ell; pero jo soch una persona molt enrahonada, y comprehend la situació d' una senyora que ha passat una serie d' anys dejunant.

Aixís, donchs, déixi-ho tot en banda y no pensi més que en menjar. La ocasió quan passa s' aprofita, y de Nadals al poder no se 'n troban a cada moment.

Però després d' una cosa ve l' altra. Quan Nadal haja passat, quan ja la curriolada de visions turrone-ras s' haja desvanescut, es precis que se 'n recordi de nosaltres y que no fassa com en Cánovas.

Vostè va prometr 'ns moltas cosas y, per ara, no 'ns ne ha donat gayres.

No 's pensi que jo vulga perturbarli la tranquil-litat, precisament ara qu' está menjant; sols vull ferli present que aixís com a molts lo llegir los fa perdre l' escriure, podria succehir que a voste 'l endrapar l' hi fes perdre 'l cumplir.

Durant aquestos dias no l' hi diré res més; pero després del xéflis, mans a la feyna y molt depressa.

Lo que 'ns té promés, senyora Fusió, voste ja ho sab millor que nosaltres. Si no se 'n recorda menjí quas de pansa, ó pregúntihó a n' en Balaguer.

Aquesta lley d' impremta, aquesta lley electoral, aquestos llegats dels conservadors no 'ns agradan. Lo matrimoni civil, lo jurat, la verdadera llibertat religiosa s' han de establir com més aviat millor.

Ja sab que esperant aixó som una miqueta amichs, y si tracta de donarnos gat per llebra, nos sentirán hasta 'ls sótts:

Y ara res més. L' hi repeteixo la felicitació, y per- que vegi que soch complert y que las cosas las se fer- bè, aquí va aquesta décima, que no es com la del se- reno ó del carboner, que cada any serveix la mateixa, sino que l' he feta expressament per' voste.

Alla va:

Deixi 'ns escriure y parlar,
per dir lo que 'l país vol;
fassa que 'l poble espanyol
tingui llibertat y pa;
no permeti galleja
al element eclesiástich;
tracti als madurots ab fástich,
respecti la lley y 'l dret,
y tindrà mitj tatifset
al seu mitj amich.

FANTASTICH.

NADAL.

Tant si governan madús
com si manan fusionistas;
tant si no hi ha caras tristas
com si 'l látigo está en ús,
poden viure ben segús
de que, entre crits y rahons,
á empentas y á rodolons
lo Nadal arribará,
y algun partit menjará
galls y neulas y turróns.

Aquest any també ha vingut,
com sempre, lo ditxós dia;
també brilla la alegría
entre una gran multitut
que á buscar turróns acut
ab semblant adelarat,
lleginse ab seguretat
en los rasgos de sa cara
que á buscar lo gall, com ara,
no hi va anar pas l' any passat.

Llavors tots contents hi anavan
los batallons canovistas;
ara hi van los fusionistas
que l'avoras dejunavan.

Aquestos que avuy s' esbravan
menjant á més no pogué,
demá tal volta potsé
cauran del seu pedestal.
¿Quí sab lo gall de Nadal
qui 'l menjará i any que vé?

¿Serán los de la fusió?
¿Será en Muret y 'ls seus joves?
¿Serán tal volta dents novias
de partit conservadó?

D' un modo ó d' altre, 'l turró
sense amo no hi quedará;
siga d' aquí ó de d' allá
no deixará de trobarse

qui 's cuydará de menjarse
lo que 'l país pagarà.
Passant temps, com tot cambia
y tot rodant se 'n va enlayre,
bufará una mena d' ayre
que 'ns escombrará la via.

Llavors aquesta alegría
que ara en cert partit mirém,
nosaltres la sentirem,
y també, encesos de cara,
dirém com ells dihen ara:
—¡Al últim nos hi veyém!—

¿Quán será aixó? L' jorn felis
en que, vessant mel y gracia,
la galana Democracia
governi ab lo seu somris.
Será 'l dia en que 'l país,
curantse 'ls seus mals ab manya,
llibre d' opressió y sisanya,
tingui pau, ordre y treball;
será, en fi, 'l dia en que 'l gall
lo menjí tota la España.

C. GUMÁ.

¿Téu la tenim los presupuestos votats.
Totas las contribucions hagudas y
per haver, tots los impostos imaginats
y per imaginar, las cédulas, la sal, los
sellos, los descomptes, figuran en l'
obra de 'n Camacho, aprobada pels re-
presentants de la nació.

Per ell sempre será Nadal.
Ell menjará sempre gall y turróns, á las nostras cos-
tellas.
—Caga tíó.
Fins que 'l tíó respóngui:
—Ja he cagat prou.

Als primers dias de la senmana entrant sortirá l'
Almanach de la Campana de Gracia.

Vuit planas de caricaturas de 'n Mestres y en Moliné
y altras vuit planas de originals dels nostres més ce-
lebrats escriptors.

Tot aixó per un ralet no més.

Los demócratas progressistas valencians davant de
las divisions dels seus jefes, han prés un acord molt
original.

«Nosaltres, han dit, no estóm ab en Martos ni ab en
Ruiz Zorrilla, nos quedém tals com eram...»
No digan res mes.
Vostés com á bons valencians se quedan á la lluna...
de Valencia.

Lo Liceo s' ha tancat, com saben tots vostés; pero la
Junta no pot permetre que per Nadal un teatro tan
gran no obri las portas, y ab l' excusa de favorir á las
familias que 's guanyan lo pá en aquell teatro, ha do-
nat permis per representar ¿qué dirian?

¡Los Pastorets!
Després de 'n Gayarre, en Bato y en Borrego.
Si jo fos de la Junta, hi faria un pessebre.

Durant la canonisació de l' última fornada de sants,
lo Papa vá pronunciar un sermó, recomenant que s'
imitessin los principis y 'ls exemples de Jesucrist, que
no malehía al ser malehit, y que ab lo seu poder divi
vá salvá al mon, encare que aquest no manifestés de-
sitjos de ser salvat.

Y á pesar d' aixó 'l bisbe de Santander vá excomu-
nicar á tres periodistas.
¡Vaya una manera de interpretar los desitjos del
Papa!

Aquest fabrica sants, y 'l bisbe fabrica condemnats.

¿Se 'n recordan?
Ab motiu de las festas de Calderon, los catedrátichs
de la Universitat Central celebraren un banquete.

D. Marcelino Menendez Pelayo, conegut per *el niño
sabio*, doná una mostra de que coneixia á fondo totas
las assignaturas, inclús la de urbanitat y bona criansa,
permetente certas heretjias contra Calderon y alguns
insults contra la ciencia alemana, cultivada per alguns
forasters qu' eran á la taula.

Donchs are han vingut los neos y en justa admiració
d' aquesta hassanya l' hi han regalat una copa.

Lo dia que l' hi regalín lo mam, ja 'l sentirán á n'
aquest mitxareto.

Frasses de 'n Martinez Campos:
—«Jo soch un ministre com los altres».
¿Vol dir?
—«Jo soch lo pont per hont ha passat aquest minis-
teri per arribar al poder».
¿En qué quedém? ¿Es un ministre com los altres ó
bé es un pont?

—«Si alguna vegada m' imposito, es quan me creuhen
débil!».

Ja 'm sembla que 'l sento quan se celebra consell de
ministres.
—Prenguem lo pòls Sr. Sagasta, si es servit... ¿Qué
tal, com lo troba? .. ¿Es débil?
—Al revés, molt arreglat, molt fort...
—¡Ah, es que per aixó!

Densá que 'ls jesuitas s' han establert á Málaga, la
beneficencia domiciliaria ha anat disminuhint de tal
manera, que hi ha obrers que s' moren de fam y ma-
lalts que sucumbeixen per falta d' aliments y medi-
cinas.

Com que 'ls jesuitas han agabellat tota la caritat
dels capitalistas, naturalment, succeheix com á las
vinyas:

Mentres los cepes se panseixan
las filoxeras s' engreixan.

L' Ajuntament de Málaga no més que per impres-
sions é imprevisos ha gastat la friolera de 150 milions
de rals.

Jo sé un ex-regidor gras y gros, que al llegir aquesta
noticia, s' estirará de manera, que las calsas ab prou
feynas l' hi arribarán als jenolls.

¡Qui fós malaguenyó!

Un senador s' ha queixat de que aquí á Espanya
tinguésem tants bisbes.

Pensant ab un criteri recte y desinteressat, lo trist-
no es que 'ls tinguém, sino que 'ls haguém de man-
tenir.

¡Vaya quin disgust no ha tingut *El Correo Catalan*
al veure que 'l Brusí anunciavá un drama que 's re-
presenta al Odeon, ab lo titol de *La moral de los
jesuitas!*

—Aixó no fá católich! diu lo períodich carlista.
Aixó es encendre un ciri á Sant Miquel y un altre
al diable.

Y á continuació descriu l' argument.

Se tracta de un jesuita * * * que per apoderarse de 'na
herencia, falsifica un brete del Papa; y per desferse
del que la posseheix falsifica un' ordre de 'n Tristany,
manant que 'l fusellín.

El *Correo* s' esparvera, y diu que aixó es una ca-
lumnia contra 'ls jesuitas.

Jo voldria que no fos el *Correo* sino 'ls mateixos
jesuitas quins mé diguéssen si es una calumnia ó
una veritat.

Un dia en Savalls se feya explicar l' argument de
las *Joyas de la Roser*, avants de autorisar la seva
representació.

—Miri, D. Francisco: l' autor es liberal, y natural-
ment qui carrega són los carlins. Tot l' acte tercer es
una calumnia continuada. Figúris un cabecilla que ha
agafat á un jove d' Hostalrich y diu:—«Si no 'm
donéu tants cents duros ab lo determini de sis horas,
l' hi faré un cap nou: y 'us adverteixo que per refres-
carvos la memoria, cada quart d' hora tiraré una
canonada.»

Quan la persona que aixó l' hi esplicava 's ereyab
que 'n Savalls se cremaria, vá resultar que aquest, ab
molta tranquil-litat l' hi deya:

—Lo mateix me passa á mi ab l' heréu de ca 'l xich
de Roda... Ja fá al menos quinze dias que l' hauria
hagut de fusellar perque 'ls diners no venen.

Per aquest motiu voldria sentir lo parer no del
Correo, sino de un jesuita mateix.

Tal vegada referintse al colega del drama, diria:
—Es una calumnio com una casa: de jesuitas tant
mansos no 'n corren.

Al veure que 'l govern no fá res y que la majoria 's
baralla per qüestions de poch més ó ménos, ha dit un
home públich que aquesta situació se sembla al mar
mort.

Las ayguas estancadas produheixen emanacions pes-
tíferas.

Ab aixó, ja ho sab Sr. Sagasta.
Desestanquí las ayguas per mes que vinga una
inundació

Tot menos morrnos de febre.

¿CAURA?

—Si cau que cayga, tant se me 'n dona.
Quan jo vaig caure, no va ser bó
ni per escriure ni quatre ratlletas
per consolar-me de ma aflicció.
Nasco per nasco.

mico per mico.
 ¿Mal vas pagarme?
 Mal cobrarás.
 En cosas d' altres
 jo no m' hi fico,
 pero... m' alegre
 del seu fracás.

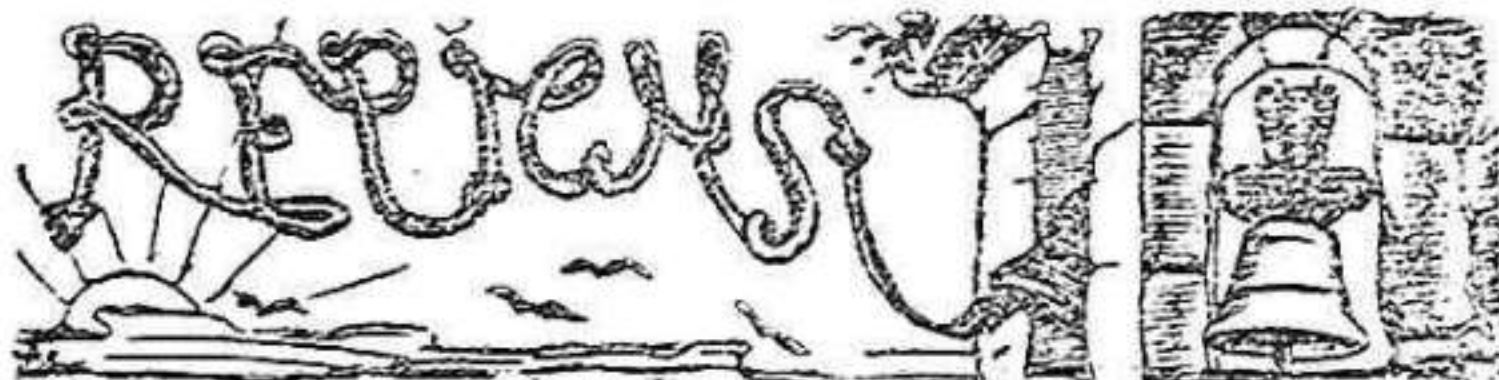
Al cap y al últim, si va de nassos
 será sens dupte per mil rahons.
 ¿No ha tingut ara la poca trassa
 de deixar's perdre las eleccions?

Jo sí, que 'm veyia
 la majoria
 més numerosa
 que may 's ha dat,
 y sense váldre'm,
 al millor dia
 vareig trobarme
 desempleat.

L' home 's pensava governar sempre
 y ara tal volta l' hi diran:—Prou!
 —Fill meu, paciència, que á mi la llaga,
 vulgas no vulgas, encara 'm cou!

Aixis afirmen
 que murmurava
 lo senyor Cánovas
 ab cert tó amarch,
 davant d' uns diaris
 hont hi trobava
 los mil apures
 que t'eu Bismarck

C. GUMÁ.

Noticias: á n' en Balaguer l' hi ofereixen
 la presidencia del Tribunal de Comptes.

A n' en Pere Anton Torres l' hi ofereixen
 la direcció de la Caixa de Depòsits.

¿Aquesta es la manera d' aplacar als
 descontentos.

D. Victor podría dir:—Barallas vellás, comptes nous.
 Y en Pere Anton:—O faixa ó caixa.... de depòsits.

D' un periódich de Madrid:
 «Ahi se tractava de nómbrar la comissió que ha d'
 entendre en un projecte de ley de concessió de una
 via férrea.

Lo Sr. Correa:—¿Quín carril es aquest?
 —Un que termina prop de Balaguer, l' hi vá respon-
 dre un diputat.

Lo Sr. Correa:—¿Prop de Balaguer? Donchs en Diz
 Romero.

A l' entrada del port de Barcelona van xocar los va-
 pors Lulio y Nieta.

Nieta se 'n vá anar á pico, y 'l Lulio vá atracar plé
 d' averias.

Es lo que succehirá lo dia que xoquin en Sagasta y
 en Martinez Campos.

Lo vapor Sagunto se n' anirà á fons, y 'l vapor
 «Vuit de febrer» al menos, al menos t'eu de perdre l'
 obra morta.

Al últim los militars fan una cosa bona,
 Los que están examinat las bases d' organisació del
 exercit han decidit que 'ls seminaristas vayan al
 servey.

Algun bisbe s' ha esparverat.
 Y t'eu rahó 'l tal bisbe. Un cop los seminaristas s' han
 rosat ab las cantineras ¿volen dirme que 'n queda-
 rá d' aquella vocació religiosa?

Pero hèn mirat: val més que vayan á l' exercit, que á
 las partidas carlistas.

Tot lo més que 's podrá fer per ells, será nómbrar-
 los escolans de regiment.

Durant la senmana que acaba de transcorre s' han
 creat no més que tres ó quatre banchs y cinch ó sis
 caixas.

Ja se sab, los catalans son molt actius, y quan tenim
 una deria no hi ha forsa humana que 'ns desviih.

Ja veurán com no pararem fins que las donas que
 venan terra d' escudellas fassan lo seu banch y comen-
 sin á emetre accions.

* *

Y á propòsit.

Segons un anunci del Brusi, ja hi ha qui 's ven las
 accions del Gran Hotel Continental, (vulgo bistechs), ab
 pérdua sobre 'l valor que van costarli.

Aixó vol dir que avants de que s' obri la fonda, 'ls
 accionistas s' atiparan d' estufat y de bolets a la
 llauaa.

Pero, segons sembla, no falta qui 's menjará l'
 arrós.

Sant y senya de la senmana que acaba de transcorre:
 —Modificació ministerial—Crissis.
 Hem de veure cosas grossas:
 la situació ja t'eu una tissis
 ¿quan se plantejhi la crissis
 quin ministre anirá ab crossas?

A la una de la nit y á la Rambla:
 —Senyoret, diu un mistaire, dirigintse á un senyor:
 compri'm una capsa de mistos: me faltan dos quartos
 per aná á dormi.

—¿Dos quartos!... Jo soch senyor, y ab una arcoba
 'n tinch prou.

¿No han anat á la Bolsa de uns quants dias ensá? Es
 un espectacle curiós. Tothom compra, tothom ven,
 tothom se fá rich, tothom cobra diferencias.

Lo botiguer deixa la mitja cana, lo sabater deixa las
 formas, lo fuster la garlopa, y tots invadeixen la Bolsa.
 Fins algun carreter al passar per Pla de Palacio,
 abandona 'l carro, y entra á doná un tom per la Llotja.

* *

—Mal obrar, no pot durar, me deya un amich, inte-
 lligent en aquestas cosas.

—Pero dura.
 —Si, are jugan á la mona. Tothom procura treure 's
 las cartas de sobre, y endossar la sota d' oros al com-
 pany. ¡Ay del que quedhi mona! Aquest pagará la festa.

Una comparació que fá el Correo catalan.
 «Lo bàcul dels bisbes es corvo per atreure, recte per
 dirigir, y t'eu al mateix temps birolla per ferir quan
 siga necessari».

¿Birolla?
 Me 'n fum de la birolla.

A Gibraltar lo poble ha invadit la casa de un jesuita,
 tirant las portas á terra, y trayentlo al carrer.
 Ja ho véu el Correo.

Los velins de Gibraltar representan al viu lo drama
 del Odeon.

A la vila del Os s' ha fundat un banch ab lo titol de
 banch de Madrid, intimament relacionat ab lo banch
 de Catalunya.

Un banch que arriba desde Barcelona á Madrid es un
 banch una mica massa llarch. A la forsa ha de doble-
 garse.

Llegeixo en un periódich de Madrid:
 «Lo Sr. Cánovas del Castillo ha passat lo dia, visitant
 l' arxiu de Alcalá.»

Está molt bé: que l' enquadernin en pergami, y que
 'l tanquin á un armari.

De l' iglesia de Granollers han desaparecut las coro-
 nas de plata de la Verge.

¿Qué volen que 'is digi? ¿Coronas?

Algun monárquich exagerat.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª—Di-sap-te
- 2. Id. 2.ª—Ca-pe-lla.
- 3. CREU DE PARAULAS.—UN
 RE
 URSULA
 NEULAS
 LA
 AS
- 4. TRENCA-CLOSCAS.—Manlleu.
- 5. GEROGLIFICH.—Qui entre caus s' embolica, á
 lladrar s' ensenya.

Han endevinat todas las soluciones los ciudatans Net Ne-
 bot de M. de Reus. Aguilera y Pastrana: n' han endevina-
 das 4 Ex-bolea n.º 1 y Pep de las Animas; 3 Un novici y
 J. Cánfora; 2 Benjami Jamat y 1 no més Marqués cuinat y
 Palitrocas.

XARADAS.

I.

Ma prima es lletra vocal.
 y es cert com que tinch un tres
 y que 'm fá moltíssim mal
 sens trobar consol en res.
 Abont passó millor l' estona

es al quarta de 'n Pasqual;
 que allá sota un gros segona
 llegeixo uns bonichs total.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

A Sant Hu vaig ballar tot
 ab la fil a de 'n Fructuós,
 qu' es noya que se 'n fá dos
 per sa guapesa y son dot

PAU SALLA.

ENDAVINALLA

Jo tot sol soch mo't petit
 y ab un altre ja no ho som.
 Lector, ab lo que t' hi dit
 ja 'm podrás saber lo nom

ALAS TLADUE.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Nom d' home.
- 2 5 7 8 4 5 3—Una ciutat.
- 6 1 4 2 3 6—Una fruita.
- 7 8 4 8 6—Uns animals braus.
- 4 3 7 3—Un animal.
- 1 2 3—Una dona de la Biblia.
- 2 5—Un licor.
- 3—Vocal.

GEROGLIFICH.

MICO

CIM

fa

CCCCCCCCCCCC.

J. JHON JANJEAN,

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse
 ciudatans Aguilera, Pau Salla, F. Palot, Net Nebot de M. de
 Reus, Jo y El Fumador de gorra y Rapatani.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tam-
 poch lo que envian los ciudatans Sintet de la Malva, J. N. de
 Olesa, Partidari del Sis. Incaniero, Nitells, Sambomba, Repatell,
 Sisiroba, Un paruch Pau Carbassa y Nicodemus.

Ciudadá Ex-bolea n.º 1.—Insertarem la combinació numérica
 Aguilera: Idem molta cosa de lo que 'ns envia.—Jo y Ell: Pu-
 blicarem un gero glifich.—Net nebot de M. de Reus: Idem qua-
 drats y anagramas.—F. Palot: Insertarem un gero glifich; las
 auccedotas no 'ns serveixen.—T. Jorda: Hi ha alguna cosa aprofit-
 able; pero generalment fluixeja.—Arco (a) Ballot.—La forma
 del seu treball es molt incorrecta.—J. Molas Ballester: Preferim
 lo género satirich ó festiu al serio.—Mister Johnson: La poesia
 es molt llarga y molt incorrecta.—Ninot de Pall: Insertarem lo
 ters de paraulas y la combinació numérica.

ANUNCI.

Dintre de pochs dias sortirà

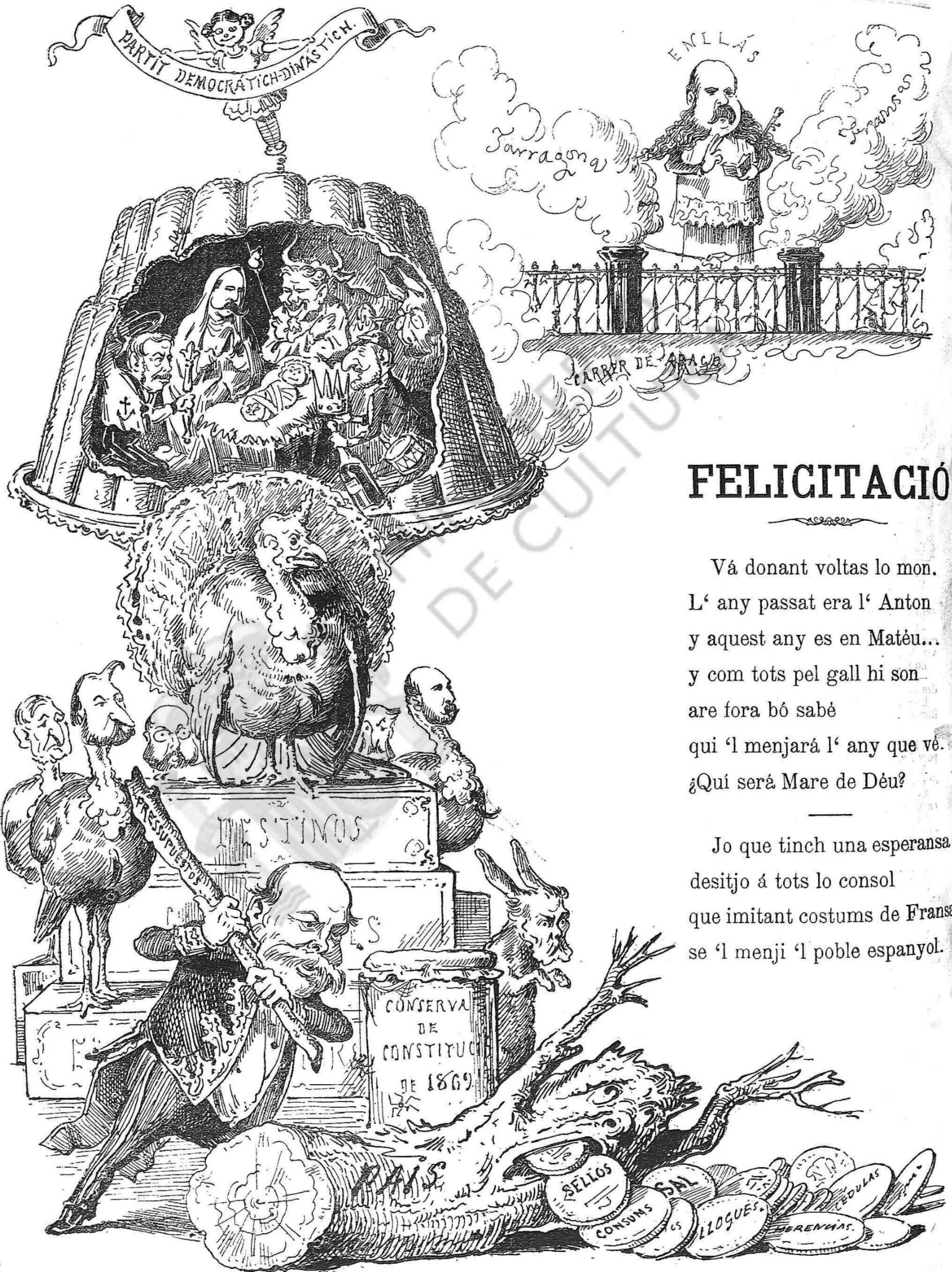

Dibuixat per Apeles Mestres y escrit per un gran núme-
 ro de celebrats escritors. Valdria no més que UN RALET
 y bon profit.

Advertim als corresponents que 'ns fassim pedidos si
 no volen quedar-se sense. Se 'is hi farà 'is desquento de
 costum.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp de Llu s Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22

FELICITACIÓ

Vá donant voltas lo mon.
 L' any passat era l' Anton
 y aquest any es en Matéu...
 y com tots pel gall hi son
 are fora bó sabé
 qui 'l menjará l' any que vé.
 ¿Qui serà Mare de Déu?

Jo que tinch una esperansa
 desitjo á tots lo consol
 que imitant costums de Fransa
 se 'l menji 'l poble espanyol.